

Λεν είναι αιτιαπάτα, δεν έχουμε αυταπάτες...

**ΕΝΔΙΛΙΩ ΣΤΟΝ ΦΟΒΟ
ΚΑΙ ΤΟΥΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ**

Everest, Mikel, Speedex, Ελληνικά Πετρέλαια, ΟΤΑ, ΔΕΗ, Αττικό μετρό και πολλές ακόμα μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμοί πρωταγωνιστούν στις αιματοβαμμένες λίστες των «εργατικών ατυχημάτων».

Το πιο πρόσφατο γεγονός είναι ο θάνατος του εργαζόμενου ντελιβερά στα Mikel στις 02/03/17. Στα Mikel, που από το 2012 με τζίρο 343.305€ έφτασαν το 2013 στα 1,57 εκατ. και 3,4 εκατ. το 2014', που δίνουν στους εργαζομένους τους να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις με ρήτρες να μην δουλέψουν οι ίδιοι ή συγγενείς α' βαθμού σε άλλη εταιρεία επισιτισμού για 1 χρόνο σε περίπτωση απόλυτης. Στα Mikel -όπως και στις περισσότερες επιχειρήσεις στον επισιτισμό- με τα απλήρωτα 10ωρα, με την απασχόληση σε πολλά πόστα (και μπουφέ και λάντζα και μηχανάκι), με τα ανύπαρκτα μέσα προστασίας...

Φυσικά δεν είναι μόνο τα Mikel. Στις 14/02/17 εργαζόμενος της Speedex έχασε τη ζωή του ενώρα εργασίας στη Λεωφόρο Βουλιαγμένης, κάνοντας ένα επάγγελμα στο οποίο ενώ οι εργαζόμενοι-ες βρίσκονται συνεχώς στο δρόμο, δεν τους παρέχονται ούτε τα στοιχειώδη (κράνη, μπουφάν κτλ) και οι ίδιοι-ες πολλές φορές με δικά τους έξοδα οφείλουν να συντηρούν τα οχήματά τους. **Η αύξηση των «ατυχημάτων» στον κλάδο του delivery/courier ακολουθεί αναλογικά την ανάπτυξη του κλάδου**, σε μια περίοδο «ισχνών αγελάδων» όπου ο κατασκευαστικός τομέας -κυρίαρχος στα «εργατικά ατυχήματα»- βρίσκεται σε ύφεση. Σύμφωνα με επίσημες στατιστικές, κάθε χρόνο δηλώνονται 16.000-17.000 ατυχήματα, εκ των οποίων τα 120-190 θανατηφόρα, ενώ υπολογίζονται σε άλλα τόσα αυτά που δεν δηλώνονται. Όσο για τη δημοσιότητα που τα ακολουθεί ούτε λόγος, εκτός από μεγάλης έντασης γεγονότα που δεν γίνεται να αποκρυφθούν, όπως για παράδειγμα η έκρηξη στα Everest στην πλατεία Βικτωρίας που κόστισε τη ζωή σε μία εργαζόμενη.

Η διεύρυνση και η ελαστικοποίηση του ωραρίου, η εντατικοποίηση της εργασίας και η έλλειψη μέτρων ασφαλείας αποτελούν τα σύγχρονα καταναγκαστικά εργασιακά συμβόλαια θανάτου που οδηγούν σε τραυματισμούς και απώλειες ζωών εργαζομένων και που επικυρώνονται με τα πορίσματα της δικαιοθάνης σύμφωνα με τα οποία είτε υπάρχει «ανθρώπινο λάθος» και «προσωπική ευθύνη» των ίδιων των εργαζομένων είτε η ευθύνη πρέπει να μοιραστεί ισότοσα. Για παράδειγμα, στη ΔΕΗ και τις εργολαβίες της η ευθύνη πάντα βαραίνει το θύμα και οι πραγματικά υπεύθυνοι (εργολάβοι, εργοδηγοί και λοιπά μικρά αφεντικά) τη γλιτώνουν με κάποιους μήνες αναστολή ενώ οι εργάτες την πληρώνουν με τη ζωή τους. Όπως πάντα τα κέρδη είναι του αφεντικού, οι ζημιές όλων και η έκθεση στο κίνδυνο μόνο των εργατών!

Με τις μειώσεις των μισθών, την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και των όποιων έως τώρα εργασιακών «κεκτημένων», **το κράτος και τα αφεντικά στρώνουν το χαλί στην εργοδοτική αυθαιρεσία στο όνομα της ανάπτυξης, των εθνικών στόχων και της μείωσης των δεικτών της ανεργίας αντιμετωπίζοντας τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες ως αναλώσιμους/ες.** Την ίδια στιγμή που κλείνουν το μάτι στην απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία, την εργασία τις Κυριακές και τις νύχτες, «λευκές» και μη, επιδίδονται με ζήλο στην καταστολή και την ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων, αποδίδοντας σε σωματεία βάσης κατηγορίες εκβιασμού και εγκληματικής οργάνωσης.

Η απειλή της ανεργίας που κρέμεται πάνω από το κεφάλι του καθένα και της καθεμίας έρχεται να συμπληρώσει τον εκβιασμό, όχι μόνο με την υποβολή της άνευ όρων συμμόρφωσης με τις εργοδοτικές επιταγές, αλλά και με την ενίσχυση του κοινωνικού κανιβαλισμού, του διαχωρισμού σε ντόπιους και μετανάστες, σε «καλούς» και «κακούς» εργαζομένους, μετατρέποντας τους εργασιακούς χώρους σε αρένα όπου ο αντίπαλος δεν είναι τα αφεντικά αλλά οι συνάδελφοι.

Τα «εργατικά ατυχήματα» δεν είναι φυσικά φαινόμενα ούτε οφείλονται σε μια «κακιά στιγμή». **Είναι η πιο αιχμηρή απόληξη της εργασιακής βαρβαρότητας.** Επειδή πρόκειται για τις ίδιες μας τις ζωές, δεν τις χαρίζουμε και δεν τις υποθηκεύουμε καθημερινά στον εργασιακό εκβιασμό. Δεν αντιμετωπίζουμε τους εαυτούς μας με τον τρόπο που μας αντιμετωπίζει το κράτος και τα αφεντικά, ως αναλώσιμους-ες στα σχέδιά τους. Στον αντίποδα, **επιλέγουμε τη συλλογικοποίηση, την αντίσταση και την αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων και των καταπιεσμένων.** Διερευνούμε συλλογικούς τόπους και τρόπους ώστε να διεμβολίσουμε την κυριαρχη αφήγηση που βαφτίζει τη μισθωτή σκλαβιά «εργασία» και τις εργοδοτικές δολοφονίες «εργατικά ατυχήματα». Να μπει ένα τέρμα στον ανθρωποφάγο κυνισμό του «αφού έχεις δουλειά, μη μιλάς καθόλου». **Κανένας εργοδότης δεν μας κάνει χάρη, και η σιωπή δεν πρόκειται ποτέ να προστατέψει τα σώματά μας από τη συνεχώς εντεινόμενη καπιταλιστική βαρβαρότητα.**

**Αυτοεργάνωση - ανθημεγγύη - σύγκρουση
μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς**

**...κράτος και αφεντικά
σολιοφονούν εργάτριες και εργάτες**

Θερσίτης
ΧΩΡΟΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ